

hrozeb, byvši jím násilím z domu vyvedena a k soudu přitažena, na soudní chodbě škrcena a že tudíž její podpis na listinách těch nevyšel z její svobodné vůle a neodpovídá skutečné její vůli, nýbrž byl učiněn z bázně před dalším trýzněním manžellovým, bylo povinností rekursního soudu, by vhodným šetřením zjistil, zda tyto údaje manželky na pravdě spočívají a zda dle výsledku toho šetření lze souditi, že její souhlas k dobrovolnému rozvodu byl opravdovým, skutečným, či snad toliko vynuceným, pravdě neodpovídajícím. Poněvadž rekursní soud, vycházející z mylného názoru, že jest mu stížnost zkoumati pouze podle obsahu soudních spisů a že netřeba se mu přesvědčovati, zda obsah jich právě vůli stran odpovídá, žádného šetření k tomu cíli, aby zjištěno bylo, zda údaje stížnosti na pravdě spočívají, nezavedl, jest jeho rozhodnutí ukvapené a tím zřejmě protizákonné.

Čís. 2298.

I když rozumí se čl. 117 obch. zák. tak, že kolektivní zastoupení (čl. 86 čís. 4 obch. zák.) vztahuje se též k zastupování na soudě, není tím řečeno, že všichni zástupci musí se soudního jednání zúčastniti osobně. Mohou k tomu splnomocniti jen jednoho ze sebe. Nedostatek plné moci jest odstraniti dle Šu 38 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, R I 171/23.)

Ku prvému roku o žalobě proti veřejné obchodní společnosti dostavil se za žalovanou stranu jeden ze tří společníků, ač k zastupování společnosti byli oprávněni kolektivně vždy dva ze tří společníků. Návrh žalobcův na vynesení rozsudku pro zmeškání s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, připustiv k jednání jediného dostavivšího se společníka. Rekursní soud uložil prvému soudu, by dále jednal o žalobcově návrhu na vynesení rozsudku pro zmeškání, nepřihlížeje k použitému zamítacímu duvodu. D ů v o d y: Jak zjištěno, jsou ku zastupování žalované veřejné obchodní společnosti oprávněni kolektivně vždy dva ze tří společníků. Veřejný společník Karel D., který sám ku prvému roku se dostavil, neprokázal, ba ani netvrdil, že byl druhým společníkem k zastoupení splnomocněn. Důsledkem toho byl Karel D. ze samostatného zastoupení žalované společnosti při prvním roku vyloučen a neprávem ho tudíž soudce, dovolávaje se ustanovení čl. 117 obch. zák. ku jednání při tomto roku připustil. Návrh strany žalující na vydání rozsudku pro zmeškání proti žalované straně byl tedy oprávněn a náleželo prvému soudu, aby o něm dle Šu 396 c. ř. s. jednal.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

I když se přistoupí na náhled Stauba-Pisko k čl. 117 obch. zák., který přijímá také napadené usnesení rekursního soudu, že i zastupování před soudem musí se v případě kolektivního oprávnění zástupčího (čl. 86 čís. 4 obch. zák.) díti všemi kolektivními zástupci souborně,

neznamená to ještě, že zastupují-li společnost osobně, nezřídívše pro ni právního zástupce (advokáta), musí se také v š i c h n i toho kterého jednání neb jiného úkonu soudního řízení o s o b n ě účastniti, nýbrž má to jen ten význam, že ti, kteří se ho neúčastní, musí těm, kteří se ho účastní, dáti plnou moc, neboť pak jsou těmito i oni účastněni a požadavku kolektivnosti je vyhověno. Vždyť pokud může společnost zříditi si obecného zástupce, může si ho zříditi také v osobě jednoho ze společníků, a i tomu stačí plná moc tak pořízená, jak ji dlužno pořídit pro zástupce advokátního, jenže patří-li společník k soudnímu zastupování vyslaný sám také ku společníkům ke kolektivnímu zastupování oprávněným, stačí, když plnou moc pro něj podepišou pouze ostatní kolektivní zástupci. V tomto případě dostavil se k prvnímu roku »za« žalovanou firmu její společník Karel D., aniž by předložil plnou moc podepsanou jedním z druhých dvou společníků, jak by dle kolektivního zastoupení smlouvou předepsaného třeba bylo. Měl se tedy první soudce zachovati dle předpisu Šu 38 c. ř. s., daného pro ten případ, že za tu kterou stranu dostaví se někdo, kdo nemůže předložiti plnou moc a vypadá tedy zatím jako pouhý jednatel bez příkazu, a měl Karlu D-ovi uděliti k dodání potřebné plné moci lhůtu, a když tak neučinil, nýbrž ho i bez plné moci za oprávněného zástupce pokládal, měl to na rekursu naříditi rekursní soud, i jest nesprávně, že rekursní soud, pominuv předpis Šu 38 c. ř. s., nařídil přímo vyřízení žalobcova návrhu ve smyslu Šu 396 c. ř. s. Více než dbání předpisu Šu 38 c. ř. s. však ani dovolací stížnost nežádá a nedovozuje chránění Karla D-a ku samostatnému (nekolektivnímu) zastupování společnosti snad již z článku 117 obch. zák., nýbrž pouze právě jen z plné moci, kterou zároveň předložila. Předložením této plné moci ze dne 1. ledna 1923, vystavené oběma druhými společníky, stalo se řízení ve smyslu Šu 38 c. ř. s. bezpředmětným, ježto to, čeho by se řízením tím docíliti mělo, už se stalo, i nebylo třeba usnesení nižších stolic za účelem zavedení řízení toho zrušovati, nýbrž hovic dané situaci slušelo usnesení prvního soudce hned obnoviti.

Čís. 2299.

Poskytl-li prodávatel kupiteli lhůtu k zaplacení kupní ceny s tím, že »po marném jejím uplynutí dá zboží veřejně prodati a bude se na kupiteli domáhati toho, o č méně strží«, nemůže napotom žalovati o splnění smlouvy, třebaže pohrůžky neuskutečnil.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, Rv I 538/22.)

Ježto žalovaný kupitel byl v prodlení s placením kupní ceny, pohrozil mu žalující prodávatel, že dá zboží veřejně prodati a bude se na žalovaném domáhati toho, o č méně strží. Žaloba o zaplacení kupní ceny byla zamítnuta soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto